

fornuftlig og berettiget, og den er ogsaa berettiget, thi den hører dog til de Ting, man kan discutere her i Salen, navnlig ligeoverfor den ærede Folkethingsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds, der er et Udtryk for saa Manges Anskuelse i denne Sal, om hans Udtalelser ere consequente, og om hans Optræden bærer Præg af Sammenhæng og fast Overbeviisning. Det maa derfor være mig tilladt at sige, at skjøndt jeg ikke betvivler det ærede Medlems rebelige Tro paa, at han er i Overeensstemmelse med sig selv, er dette dog vistnok en Feiltagelse af ham, og at hans Overbeviisning her har spillet ham et Puds. Dette kan det ærede Medlem umuligt tage mig ilde op, og hvis han gjør det, stiller han os i en meget vanstelig Stilling, thi han tillader sig selv Friheder, der gaae langt ud derover. Det ærede Medlem har, som sagt, ikke besvaret min Indvending. Han har talt Meget om Tilstanden, som den udviklede sig efter Freds slutningen, men han har ikke berørt det Hovedpunkt, hvortil jeg har holdt mig. Dette Endringsforslag er et Udtryk for en Competencestrid mellem to Forsatninger og to Repræsentationer. Jeg kan overordentlig godt forstaae, at de, som nære afvigende Anskuelse om det hele Forhold, søge at gjøre disse gjældende og henytte Keiligheden dertil, hvor den frembyder sig, skjøndt jeg ikke kan forstaae, at man vælger saadanne Midler, som den ene Gang efter den anden ere blevne valgte, netop af det fraværende Medlem (Tscherning); men naar man nu vil søge at klare Competencestriden gennem et Endringsforslag til Finantsloven, maa man ogsaa sørge for, at det er af den Bestaendighed, at det kan vedtages. Det kan dette Endringsforslag imidlertid ikke. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds har ikke svaret et Ord paa den Kjendsgjerning, at Slesvig er afstaaet ved en gylbig af Kongen ratificeret og af Rigsraadet vedtagen Fred; men det er Punktet. Saasnart det ærede Medlem indrømmer dette, og han maa indrømme det, thi han var selv med at give sit Samtykke dertil (S. A. Hansen: Det indrømmer jeg naturligviis!) — det ærede Medlem indrømmer det altsaa —, er Følgen deraf, at det er en Selvomdiggelse at opføre Indlægter fra Slesvig i en Finants-

lov, thi saadanne kunne ikke erholdes, og som Følge deraf er det aldeles urimeligt at føre noget Forsvar for det Endringsforslag, her ligger for. Jeg konstaterer, som sagt, at det ærede Medlem, som nu for tredje Gang har havt Ordet, ikke har havt Noget at sige til dette Punkt, men vel til Afsluttigt, som fulgtebagefter.

P. Olsen: Jeg har en levende Følelse af, at det er ørkesløst at discutere disse Spørgsmaal, og jeg har heller ikke taget Ordet for at gjøre nogen Bemærkning i den Henseende. Jeg skal heller ikke indlade mig paa at omtale det foreliggende Endringsforslag, men naar jeg har begjært Ordet, er jeg foranlediget til det ved, at det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein) paakalbede den jevne, sunde Mennekesforstand og dernæst meente, at Udtrykkene „Fælles“ og „Særligt“ i Grunden ikke betødte Andet, end at der var nogle Anliggender, som hørte under Rigsraadet, og andre, som hørte under Rigsdagen. Dette kan jeg imidlertid ikke faae min jevne, sunde Mennekesforstand til at begribe, ligesaa lidt som Erfaringen og Historien stadfæste det. Da man kom ind paa disse Benaevnelser „Fælles“ og „Særligt“, var der virkelig Noget, som skulde være fælles, og Noget, som skulde være særligt, men hvis det ærede Medlem havde det, havde man fuldstændig lret i 1855 og gif da følgende fuldstændigt i Taaget. Da Grundlovsindskrænkningen skulde træde i Kraft, sagde man — det staaer at læse i Randsthingets Betænkning —, at den var betinget af, og at den maatte staae og falde med Fællesforsatningens virkelige Træden i Kraft, hvorhos Rigsdagen udtalte, at det maatte være en Selvfølge, at denne Grundlovsindskrænkning kun kunde gjælde, saalænge Fællesforsatningen opretholdtes i anerkjendt Kraft og Virksomhed. Jeg spørger nu de ærede Medlemmer for Viborg Amts 5te Valgkreds (Klein), for Rjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) og for Rjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Hall), om nogen af dem drifter sig til at sige, at Fællesforsatningen var traadt i Kraft i 1855, dersom den skulde have været indført for Kongeriget alene, men tør de ikke sige dette, følger deraf, at man